

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **T. T. L.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Pánkem, advokátem se sídlem Děčín IV, Prokopa Holého 130/15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2004, č. j. OAM-102/VL-20-05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně ze dne 12. 9. 2005 proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 8. 2004, č. j. 24 Az 70/2004-30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2004, č. j. OAM-102/VL-20-05-2004, neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že se do Vietnamu nemůže vrátit, nemá se tam o co opřít, režim nedodržuje lidská práva, nelze se svobodně vyjadřovat.

Krajský soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2004 žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Podle obsahu žaloby přezkoumal výrok rozhodnutí žalovaného o nevztážení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Uvedl, že shodně s žalovaným měl pochyby o věrohodnosti tvrzení žalobkyně ve vztahu k jejím potížím s policií. V rámci správního řízení se nezmínila o tom, že by byla ve Vietnamu pronásledována za uplatňování svých názorů, ani v souvislosti se svým náboženským vyznáním. Jak vyplynulo z materiálu Ministerstva vnitra Velké Británie o Vietnamu z roku 2003, v případě návratu do Vietnamu by žalobkyně nebyla nucena vycestovat do státu, kde je ohrožen její život nebo svoboda z důvodu jejího náboženství.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost ze dne 14. 9. 2004 založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to na vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Konkrétně uvedla, že ve Vietnamu obecně lidská práva dodržována nejsou a ona sama se obává svého návratu do vlasti. Ekonomické potíže měla také, tyto však nebyly hlavním důvodem žádosti o azyl.

Ve vlasti byla nedůvodně pronásledována kvůli jejímu náboženskému vyznání. Nelze se též ztotožnit s citovanými zprávami o dodržování lidských práv ve Vietnamu. V zemi rozhodně nelze zcela svobodně vyznávat víru dle vlastní volby. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 Azs 230/2004-49, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. s tím, že podklady pro skutkový závěr učiněný žalovaným, obsažené ve správním spisu jsou pro účely rozhodování o udělení azylu zcela dostačující, skutková podstata ze spisu jednoznačně vyplývá a je konzistentní i s tvrzeními žalobkyně učiněnými v průběhu správního řízení. Stěžovatelčiny námitky tak byly nedůvodné. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 8. 2005.

Dne 14. 9. 2005 stěžovatelka podala u krajského soudu proti jeho rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 24 Az 70/2004-30, další kasační stížnost (ze dne 12. 9. 2005) založenou na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. Popřela závěr žalovaného i krajského soudu o tom, že její žádost o udělení azylu byla motivována především ekonomickými důvody. Ve Vietnamu měla vážné potíže v souvislosti se svým vyznáním a při uplatňování vlastních názorů. Kvůli katolické víře byla pronásledována policií. Žalovaný i krajský soud vycházeli z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Takovou kasační stížnost však nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Podle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh i tehdy, jestliže soud o téže věci již rozhodl.

Uvedené ustanovení zakotvuje jako jednu z tzv. negativních podmínek řízení překážku věci rozhodnuté (*impedimentum rei iudicatae*) bránící tomu, aby věc, o níž bylo soudem pravomocně meritorně (srov. č. 538/2005 Sb. NSS) rozhodnuto, byla znovu projednávána. Jako taková je projevem materiální právní moci soudního rozhodnutí. Soud k ní přihlíží kdykoli za řízení, její existence způsobuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jedná se o uplatnění zásady obecně platné v každém řízení, že o téže věci nelze rozhodovat dvakrát (*ne bis in idem*), jež brání dvojímu projednání a rozhodování o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky.

Podmínky pro odmítnutí návrhu z důvodu překážky věci rozhodnuté jsou tedy dvě: totožnost věci a existence pravomocného meritorního soudního rozhodnutí o ní.

Totožnost věci je určována totožností účastníků řízení a totožností předmětu řízení. Z příslušných soudních spisů (Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 230/2004 a 1 Azs 163/2005, a Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 24 Az 70/2004) Nejvyšší správní soud zjistil, že v obou případech bylo předmětem řízení rozhodování o kasační stížnosti (ze dne 14. 9. 2004, resp. 12. 9. 2005) žalobkyně, tedy jedné a téže fyzické osoby, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 8. 2004, č. j. 24 Az 70/2004-30, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného (Ministerstva vnitra) ze dne 21. 1. 2004, č. j. OAM-102/VL-20-05-2004. Je tedy zřejmé, že totožnost věci byla dána.

Splněna byla i podmínka existence pravomocného meritorního soudního rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky, a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). O první kasační stížnosti žalobkyně ze dne 14. 9. 2004 rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavě rozsudkem ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 Azs 230/2004-49, který nabyl právní moci dne 30. 8. 2005.

Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobkyně ze dne 12. 9. 2005 existuje překážka věci rozhodnuté – soud o téže věci již rozhodl. Jde o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o této kasační stížnosti, pro který v tomto řízení nelze pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani dalšími návrhy stěžovatele.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu